

אמרי שפר אוסף 'קץ'

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אדם נדיב באמת הוא זה שתמיד נותן, בין עם מעט או הרבה לפני שהוא נתבקש לעשות זאת.
(אורחות צדיקים)

אילו ידעתי שאמרתי אמן אחד בחיי כראוי, כי אז לא הייתי דואג כלל...

איש אחד קנה לאשתו צמיד מחסדי נעמי ואשתו שאלה אותו זה מה שאני שווה, בעלה אמר לה:
את לא שווה יותר מרבקה אימנו. אמרה לו: מה הקשר, אמר לה, רבקה קיבלה מ'יד אליעזר'..

אמרו חז"ל: לעולם ימכור אדם קורות ביתו וייקח מנעלים לרגליו. עד כדי כך חשובות הנעליים
לאדם. אבל כשבאים לדרך על אדמת קודש, להתיישב בארץ ישראל – של נעליך! כדאי אפילו להיות
בלי נעליים ולהתגורר בארץ ישראל.

אמרו רבותינו ז"ל במדרש: אלמלא נפלתי לא קמתי, אלמלא ישבתי בחושך, לא היה אור לי.

אמרו רבותינו כל המשלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום, מאריכים לו ימי
ושנותיו.

אומרת האישה המבוגרת. זקנה היא תמיד 15 שנה יותר מגילי הנוכחי.

אנשים לא הצליחו לעשות את הצדק חזק אז הם עשו את החזק צודק.

בגמ' (ברכות דף נה.) איתא: "ג' דברים מקצרים ימיו ושנותיו של אדם, המנהיג עצמו ברבנות,
דאמר רבי חמא בר חנינא מפני מה מת יוסף קודם אחיו (דכת' וימת יוסף וכל אחיו), מפני שהנהיג
עצמו ברבנות". ואיתא בגמ' (פסחים פז) "אוי לרבנות שמקברת את בעליה". ובמשנה (אבות פ"א מ"י
) "ושנא את הרבנות".

בכל תענית ציבור אמרו "אגרא דתעניתא צדקה" וכל שכן בתפלת מנחה תענית ימי השובבי"ם
(חמדת ימים חלק ב שובבי"ם יד.)

במדרשים מכונה ספר זה 'ספר שמות'. ובגמרא הוא מכונה 'הספר השני'. וכן כתב הבה"ג, שאחרי
ספר בראשית בא ספר זה הקרוי 'הספר השני' ובטעם שם זה, יש שביאר, שספר זה הוא חלק שני
למעשה הבריאה שבספר בראשית, כיון שעיקר תכלית הבריאה היא עבור ישראל, ותכלית זו לא
נשלמה עד שיצאו ישראל ממצרים, ובאו לתכליתם שיהיו אור לגויים, ונמצא שיציאת מצרים ומתן
תורה הם השלמת מעשה הבריאה.

בספרו "ברכת פרץ" אומר מרן הגר"י קניבסקי זצ"ל שמכאן אנו לומדים שכל מעשה אנוש
ותחבולותיו, לא יועילו להטות אפילו זיז כלשהו ממה שנגזר בשמים. רק תשובה, תפילה וצדקה
יכולים להעביר רוע גזירה, ולא שום פעולה אחרת. יתרה מזו, אותן פעולות שאדם עושה למען
הגשמת רצונו ותכניותיו, יכולות להשתנות בגזירת הבורא ולהיות סיבה לתוצאה הפוכה לגמרי.

בתפילת שמונה עשרה, כשאומרים "סלח לנו" יש הנוהגים להכות באגרוף כנגד הלב במילים
'חטאנו' - 'פשענו'. מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך בכל תפילה שאין אומרים בה תחנון, לא
היכה על לבו בברכת "סלח לנו" ("הליכות שלמה" י"א הערה 54 כשל"ה הקדוש, כסידור יעב"ץ וכן נהג ה"מקור
חיים", סו"ס קט"ז)

דע מה שצריך לצאת ממך - יצא! לא חשוב מה תעשה! רק השאלה אם תהיה בתמונה או לא!...
האם תזכה להתכבד במה שיצא ממך? ... למשה אנו קוראים בן עמרם - האבא זכה בתושייה של ייאוש
בתואר אבא של משה רבינו, לעומתו אלימלך אפילו לא נזכר בהקשרו לדוד המלך...

האברבנאל כתב, שספר בראשית עניינו סיפור מעשי היחידים שהם אבות האומה: אברהם יצחק ויעקב, אולם ספר שמות מבאר את ענייני האומה בכללותה, במה שאירע לה בגלות מצרים וגאולתה, קבלת התורה ועשיית המשכן. וע"כ נתחלקו החומשים זה מזה כי עניינם שונה.

האדם נברא בעולם בצורה כזו שהוא חייב להזדקק לאנשים מסביב, אבל הוא חייב גם לתרום. אהבה אמיתית, היא כזו שיש בה נתינה. כשאדם נותן מכל הלב הוא מקבל חזרה, ובדרך כלל הרבה יותר. ומי שמנסה להתחמק מנתינה, להישאר תמיד על תקן של מקבל, עלול למצוא את עצמו חסר דבר.

האדם נולד באנוכיות בסיסית לראות את עצמו כאילו הוא עומד במרכז העולם, והכל לא נברא אלא לשמשו. אנוכיות זו הוטבעה באדם לצורך עבודתו הרוחנית, אך הוא משתמש בה שלא כהוגן. הוא סבור שכל מה שעושים לו – מגיע לו, ואין כאן מקום להכיר טובה למישהו. (הגר"ש וולבה שליט"א)

האדם נולד לפני האישה, כי לכל יצירת מופת צריך טיוטה.

ה"אדם נוצר כדי להרים את השמים." (ר' מנחם מנדל (מקוצק)

האדם נמצא היכן שמחשבותיו משוטטות. אם הוא נמצא בבית הכנסת ומחשבותיו הם על עסקיו ושדותיו הרי שהוא נמצא בשדה ואם נמצא במקום עבודתו ומחשבותיו על דברים שבקדושה, או שחושב על בית רבו הרי שהוא בעצם נמצא במקום קדוש (הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין)